

COLORS CREMATS

Un relat de: [brins](#)

Per més que ho intenta, no aconsegueix trobar els colors que desitja! La pintura que espargeix per la paleta és de qualitat, però no li pot oferir cap to diàfan. Mescla amb deficiència blaus cerulis amb blancs de plata, magentes amb grocs de cadmi... però totes les fusions li ofereixen besllums difusos.

Es pregunta, desanimat, si la causa d'aquest fracàs és l'edat, tem que el pas del temps li hagi fet perdre l'habilitat de poder plasmar en un llenç la sang d'una rosella silvestre, l'or d'un feix d'espigues seques o el carmí d'un regalim de cirerer; fins i tot escriu els seus pinzells perquè creu que no l'ajuden prou, però tot és inútil, malgrat l'esforç, no aconsegueix les tonalitats límpides que voldria; la paleta tan sols li ofereix matisos cendrosos que el miren compadits... Decebut, torna a tancar els tubs que havia oberts i surt de l'estudi. Ell sempre ha sabut que un artista no s'ha de limitar a copiar allò que té davant seu, sinó que ho ha d'interpretar, ha de saber afegir a les formes d'un paisatge natural tot allò que li dicta el cor, i és per això que es desespera, el seu cor tan sols parla d'enyor i de nostàlgia, és incapaç de resoldre cossos, formes o efectes de llum.

Abans de netejar i guardar curosament els pinzells, però, es promet a si mateix que demà tornarà a obrir els tubs de pintura... ha recordat que un dia algú li va dir que la naturalesa posseeix una tendència lluminosa capaç de fer reviure el verd de les branques d'un bosc cremat...